తొలి మజిలీ ★

"అమ్మాయిగోరూ! బామ్మగోరు మిమ్మల్ని లగెత్తుకు రమ్మంటున్నారు. పట్నం నుంచి అల్లుడుగా రొచ్చారు" పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి చెప్పాడు వెంకన్న. ఊరి మధ్యగా ఉన్న చెరువుప్రక్క శివాలయంలో దట్టంగా పెరిగిన పచ్చగన్నేరు చెట్లమధ్య వున్న ఖాళీస్థలంలో కళ్ళకు గంతలుకట్టి దాగుడు మూతలాడ్తూ ఒక్కసారికూడా దొంగ కాకుండా చాకచక్యంగా తప్పించుకుంటున్న సుమిత్రని దొంగచెయ్యాలని పట్టుదలగా వున్న వసంత వెంకన్న మాటలు వినిపించటంతో ఆగి నిలబడి పోయి కళ్ళకున్న గుడ్డని విప్పేసుకుంది. "యేమి టేమిటే?!" అమ్మాయిల బృందం అంతా వెంకన్న చుట్టూ మూగింది.

"పట్నంనుంచి అల్లుడుగా రొచ్చారా? ఓహో! నేను పెళ్ళిలో గూడా చూడలేదు పదండే రాధా— చూద్దాం!" అంది విమల.

"యెన్నిరోజులుంటారో? పాపం వసంతకి యిహ బందిఖానా! వాళ్ళ బామ్మ చచ్చినా బైటకు రానివ్వదు" అంది లక్ష్మి.

"వాళ్ళ బామ్మ అంటున్నావు — ముందసలు యిది వస్తుం దేమిటె ఆయనగార్ని వదిలి? — మనల్ని కన్నెత్తి గూడా చూడదు" వసంతవైపు వెక్కిరింపుగా చూస్తూ అంది సీత.

"యేడిశావు !" అంది వసంత నవ్వు తెచ్చిపెట్టు కుంటూ. క్షణం క్రితం బంగారురంగులలో మెరుస్తున్న వసంత మొహం ఈ వార్త వినగానే యెఱ్ఱ కలువలా అయిపోయింది.

"బేగిరండి మరి! బామ్మగారు యిప్పటికే కోపం సేస్తు న్నారు. మీరు సుమిత్రమ్మగారింటికి వెళ్తున్నానని సెప్పి రంట గదా – రండి, రండి!" వెంకన్న తొందర చేశాడు.

"అట్లా చూస్తావేం! నిలువు గుడ్లేసుకునీ? పద, నన్ను శేపు దొంగని చేద్దువుగానిలే!" నవ్వుతూ అంది సుమిత్ర. అందరూ కదిలి గుంపుగా యింటివైపు బైల్దేరారు.

"అల్లుడుగారు యీాది వరండాలో కూసున్నారు. దొడ్లోనుంచి పదండి!" వెనకనుంచి వసున్న వెంకన్న వీధి గుమ్మంలో నుంచి రావటానికి వస్తున్న వాళ్ళని హెచ్చరిం చాడు.

"పోవోయ్! మా కేమిటి భయం? మేం యిటే వస్తాం!" విమల ధైర్యంగా దారితీసింది. శ్రీధర్‌ని చూడాలనే ఆసక్తితో వున్న వాళ్ళంతా అనుకరించారు. అందరితో పాటు వసంత గూడా నడిచింది.

వరండాలో పరంధామయ్యగారి ప్రక్కనున్న వాలు కూర్చీలో వెనక్కు వాలి పడుకుని వున్నాడు శ్రీధర్. గాజుల గలగలలతో, కిలకిల నవ్వులతో, సన్నటి గుసగుసలతో లోపలికి వస్తున్న అమ్మాయిల్ని చూసి–అందులో మధ్యగా వున్న వసంతని గుర్తుపట్టి అతను తనకు తెలియకుండానే ఆశక్తితో లేచి కూర్చున్నాడు. అంతవరకూ అల్లుడితో యేదో మాట్లా డ్తున్న పరంధామయ్యగారు వీళ్ళను చూసీ చూడటంతోనే

ముఖం యింత చేసుకుని "యెక్కడ్నుంచి మీరాక? పొండి-పొండి. లోపలికి పొండి.! యింత పొద్దు పోయే దాకా పెత్తనాలు సాగించుకొస్తున్నారా?" అని కసిరాడు.

క్షణంలో సగం సేపు శ్రీధర్‌తో చూపులు కలిపిన వసంత ఒక్కంగలో అందరికంటె ముందు యింట్లోకిపోయింది.

"ఒరే వెంకా! గంగాళంలోకి వేడినీళ్ళు తోడావా? ఇదుగో సుబ్బులూ! ఆ గిన్నెలు కడిగి ముందు యిక్కడ బోర్లించు" వంట యింట్లోంచి బామ్మగారి కంఠం ఖంగుమని విన్పిస్తోంది. యేదో పనిమీద హడావుడిగా దొడ్లోకి వెళ్ళబోతున్న ఆవిడ అమ్మాయిల బృందాన్ని చూసి హఠాత్తుగా ఆగిపోతూ "యేవి, వసంత వచ్చిందా? అలా పెళ్ళినడకలు నడుస్తావేం? చప్పున వెళ్ళి స్నానంచేసి బట్టలు మార్చుకురా! ఆ జడ-ఆ రేగిపోయిన జుట్టు - ఆ వెలిసి పోయిన పరికిణీ నువ్వూ-యీ వాలకంతోనే అతని ముందునుంచి వచ్చావా? వెళ్ళు-యింకా చూస్తావేం? స్నానం చేసిరా! ఇదుగో చూడమ్మా సుమిత్రా! కాసిని యీ సన్నజాజులన్నీ చక్కగా పెద్దగా మాలకట్టు- రాధమ్మ తల్లీ! నువ్వొచ్చావూ? నీ కోసమే కబురుపంపుదా మనుకుంటున్నానే తల్లీ! కాస్త లక్ష్మీ, నువ్వూ అంతాకలిసి ఆ గది కొంచెం సర్ది పెట్టండి! అగరొత్తులవీ పంపిస్తాను. మాతల్లి-మాతల్లి కాస్తసాయం చేసి పెట్టండి! మీ వసంత మొగుడు సామాన్యుడు కాదయ్యో మరి! చూడు, హఠాత్తుగా వచ్చి యెలా హడావుడి పెట్టున్నాడో!" ఒక్క-గుక్కలో - జి. టి. ఎక్స్‌ప్రెస్ స్పీడ్‌లో బామ్మగారు పనులు పురమాయించి చేసి వెళ్ళిపోయారు.

క్షణం సేపు ఒకళ్ళ మొహంలోకి ఒకళ్ళు ప్రశ్నార్థకంగా చూసుకున్న అమ్మాయిలు. వెంటనే అర్థం అయిందిలే అన్నట్లు వసంతవైపు చూసి నవ్వుతూ గది సర్దటానికి వెళ్ళిపోయారు సుమిత్ర వంగి పళ్ళెంలో వున్న పూలు తీసుకుని దారం కోసం వెతకసాగింది.

"అబ్బ! యిప్పుడు స్నానం ఏమిటి చచ్చేస్తుంటే ? లాభం లేదు. బామ్మ వాక్కు వేదవాక్కు! యెదురు లేదు. ఇహా మొదలు, యిలాంటి యిష్టంలేని పనులు చెయ్యటానికి" జన్మలో రెండో పూట స్నానం చెయ్యటం అలవాటులేని వసంత వణుక్కుంటూ స్నానానికి బైలుదేరింది. స్నానం చేస్తూండగా సుబ్బు లొచ్చింది. "అమ్మాయిగారూ! బామ్మగారు మిమ్మల్ని యీ జరీ అంచు తెల్లచీర కట్టుకోమంటున్నారు" అంటూ.

"చీరేమిటి ? నా కా చీరతో నిద్రపట్టదు. నాకొద్దు!" అంది వసంత వేడి వేడి నీళ్ళ స్నానం చేసినా గడగడ వణుకుతూ.

"యేమో నాకేం తెలుసూ? అల్లుడుగారికి పరికిణీలు నచ్చవుట!" సుబ్బులు యేదో చెప్పబోతూండగానే వసంత గభాల్న చీరె, జాకెట్ లాక్కుంది.

వసంత స్నానం చేసి బట్టలు వేసుకుని వచ్చేసరికి సుమిత్ర పూలమాల కట్టడం పూర్తయింది. వంట యింట్లో దేంట్లోనో పోపు పెట్టున్న బామ్మగారు అంటున్నారు. "యేమోనమ్మా! కావాలని చేసుకున్నాడు. అత నిష్టం యెంతయినా చదువుకున్నవాడు. నా కయితే యిష్టంలేదు.

యేంచేస్తాం చెప్పు ? ఆ మూడు ముళ్ళూ పడనంత వరకే మన పెత్తనం అనుకో !"

"అవును లెండి ! ఇదిగో వసంత వచ్చింది. అయిందా స్నానం ? యెంత బాగున్నావు ఆ చీరలో ! చూడండి బామ్మగారూ ! మీరు వసంత చేత యిహ ఆ పరికిణీ, పమిటా మాన్పించేయాలి. దువ్వెన తీసుకురా జడ వేస్తాను." అంది సుమిత్ర తెల్లటి చీరలో కొత్త అందాలు కల్పించుకుంటున్న వసంతని రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తూ.

సుమిత్ర జడ వేస్తుండగా లక్ష్మి, విమలా వచ్చారు. "అయిందండీ ! అంతా చేసేశాం" అంటూ.

"అయిందా ? సరే ఇదుగో ! రేపు మీరంతా భోజనాలకి యిక్కడికే రావాలి. యేం తెలిసిందా ? యెల్లుండి వసంతని అతను తీసుకు వెళ్ళిపోతానంటున్నాడు." పాయసం కోసం జీడిపప్పు వేయిస్తూ యివతలకి వచ్చి అంటున్న బామ్మగారి వైపు చురుగ్గా చూసింది వసంత. అమ్మో ! వెళ్ళి పోవటమా ? అతన్తో ఒక్కత్తీ - బామ్మ రాకుండా తనెలా వెడ్తుంది. బామ్మ లేకపోతే తనకి ఒక్కరాత్రి నిద్రపడ్తుందా ? ఒక్క క్షణం తోస్తుందా ! యేదో ఆలోచిస్తున్న వసంత దగ్గరగా చేరారు విమలా వాళ్ళు. "ఇదుగో చూడు వసంతా! అతని జుట్టు అంతా వంకీలు వంకీలు అని నేనూ, లేదు కాదు సాఫీగా మెత్తగా వుండే జుట్టని లక్ష్మి అంటోంది. యేదైందీ రేపు నువ్వు చెప్పాలి. మేమిద్దరం పందెం వేసుకున్నాం"

"ఛా! అన్నీ వెధవ మాటలు నాకేం తెలుస్తుందీ? నువ్వే వెళ్ళి చూడు నీకు కళ్ళులేవా?" వాళ్ళని తోసేస్తూ అంది వసంత

కోపంతో. ఛీ-ఛీ! తనెలా చూస్తుందీ ? వీళ్ళకు బుద్ధిలేదు అనుకుంటూ "ఊరుకోండే! అదసలే సిగ్గుపడ్తాంటే. రేపు నువ్వడక్క పోయినా చెప్తుంది. ఈ రోజు మాట్లాడకు" అంది సుమిత్ర నవ్వుతూ – బారుగా వున్న వసంత జడని సరిచేసి పెద్ద పూల చెండుని పెట్తూ.

"సరే, మరి రేపు వస్తాం – వెడ్తాం! మరి నువ్వో ?" అన్నారు వాళ్ళు సుమిత్రని చూస్తూ.

"ఎవరు సుమిత్రా ? నేను యింటికి కబురు పంపాను. ఈ పూట భోజనాలు అయేదాకా యిక్కడే వుంటుంది" లోపల్నుంచి బామ్మగారు జవాబిచ్చారు. కొంతసేపయిం తర్వాత సుమిత్ర తప్ప అంతా వెళ్ళిపోయారు.

"వాళ్ళు భోజనానికి వస్తున్నారు. నువ్వు అటు కుడి వైపు వరండాలోకి వెళ్ళు" అంది సుమిత్ర చాలాసేపయిం తర్వాత, గోడవారగా వున్న పీటమీద మోకాలి మీద గడ్డం ఆన్చుకుని బొమ్మలా కూర్చున్న వసంత నుద్దేశించి.

వసంత లేచి నిశ్శబ్దంగా వరండాలోకి వచ్చేసింది. ఆ రావటంలో ముందువైపున్న వరండాలోంచి తండ్రి కంఠం, దానితోపాటు మంద్రస్థాయిలో మృదుగంభీరంగా వున్న మరో కంఠం విన్పించాయి.

వరండాలోకి వచ్చిన వసంత అక్కడ కూర్చోవటానికేమీ లేకపోవటంతో స్తంభాన్నానుకుని నిలబడింది. వెన్నెల బాగా వచ్చేసింది. దూరంగా కన్పిస్తున్న గొడ్లపాకలో వున్న ఆవులు, గేదెలు పడుకుని చక్కగా నెమరు వేస్తున్నాయి హాయిగా.

వాటి కేం దిగులు లేదు. పుట్టినచోటనే వుంటాయి. అత్తవారింటికి వెళ్ళటం-కొత్తవాళ్ళ మధ్య తిరగడం అంటూవుండదు. అని ఆలోచిస్తున్న వసంత చూపులు తెల్లగా మెరుస్తున్న తన చీరెమీద పడ్డాయి. చీరె అంచు చేత్తో పట్టి చూసుకుంటూ 'యెంత బాగుంది! యిప్పుడు కట్టుకుంటే లాభం యేమిటి ? పగలు కట్టుకుంటే అందరూ చూస్తారు. ఖరీదెంత అని అడుగుతారు. ఈ చీరెలో నువ్వెంత బాగున్నావు అని మెచ్చుకుంటారు. ఇప్పుడైతే యేముంటుంది? అనవసరంగా నలిగిపోవడం తప్ప'-చీరెవంక చూసుకుంటూ ఆలోచిస్తున్న వసంత దగ్గరకి సుబ్బులు వచ్చింది. "అదేంటి అమ్మాయిగోరు నిలబడ్డారేం ? వుండండి! మంచం తెస్తాను." పరుగెత్తుకుంటూ వెళ్ళి ఓ నవారు మంచం తెచ్చి వరండాలో వేస్తూ "పడుకోండి! కుసేపు నిద్రపోండి-ఆ తర్వాత నిద్రే వుండదు" అంది.

వసంత మంచం మీద కూర్చుంది. వెళ్ళబోతున్న సుబ్బులు ఆగి వంగి యేదో రహస్యం చెబుతున్నట్లుగా మొహం పెట్టి "అమ్మాయిగోరూ! అల్లుడిగోరికి సన్నజాజులంటే మా యిష్టంట! ఇందాక నేను మీకోసం అవి కోసి తెస్తోంటే 'యేవీ' అని తీసుకుని జోబీలో వేసుకున్నారు. మీ కిస్తారుగామును!" అంతవరకూ ఆసక్తిగా వింటున్న వసంత చివరమాట వింటూనే "ఛ" అని చెయ్యెత్తి కొట్టటానికి లేవటంతో సుబ్బులు నవ్వుతూ పారిపోయింది.

'అందరికీ ఒకటే వేళాకోళం అయిపోయింది' అనుకుంటూ ముడుచుకున్న మొహంతో మంచంమీద వాలి పడుకుంది వసంత.

సాయంత్రం అంత పరుగెత్తి ఆటలాడటంతో, ఆపైన వేడివేడి నీళ్ళస్నానం చెయ్యడంతో, తెల్లటి, మెత్తటి బట్టల్లో వున్న వసంతకి చూస్తూండగానే నిద్ర వచ్చేసింది. అలా యెంతసేపు పడుకుందో తనకే తెలియదు. ఇంతలో సుమిత్ర, వచ్చి బాగా తట్టిలేపింది. "ఛి-ఛీ! అదేమిటి పసిపిల్లలా అలా పడుకున్నావు ? పూలన్నీ నలిగిపోవటంలా ? లే-లే! అన్నం తిందువుగాని మంచి దానివే!" అంటూ.

సగం నిద్రమత్తుతోనే భోజనానికి వచ్చి కూర్చుంది. భోజనంలో పదార్థాలు చాలా రుచిగా వున్నాయి, ముఖ్యంగా పులుసు, పాయసం-సుమిత్ర బామ్మగారి చేతి పనితనాన్ని మెచ్చుకుంటోంది. ఇంట్లో ఇందాక టంతటి సందడి లేదు. నిశ్శబ్దంగా వుంది. పరంధామయ్యగారు కూడా పడుకునే ప్రయత్నంలో వున్నారు. భోజనం చేస్తున్నంతసేపూ వసంత చెవులు మంద్రస్థాయిలో గంభీరంగా వినిపించే స్వరం కోసం ఆలకించి ఆశాభంగం పొందాయి.

"నే నిహ యీ చీరమార్చేసుకోనా ?" భోజనం అయింతర్వాత వసంత బామ్మగారి కోసం వేసిన పక్కవైపు వెళ్ళబోతూ అడిగింది.

"ఆగు! నీ పక్క అదికాదు" తమలపాకులు సుతారంగా చీల్చి చిలకలగా చుట్టి వెండి పళ్ళెంలో పేరుస్తున్న సుమిత్ర వసంతని పిల్చింది.

"యెక్కడ మరి ? ఈసారి నిద్రపోతే యిహ లేవను!" విసుగ్గా అంది వసంత.

యెందుకో తెలియదుగానీ, సుమిత్ర - బామ్మగారు మొహాలు చూసుకుని నవ్వుకున్నారు. నవ్వుతున్న సుమిత్రకి సమాధానంగా బామ్మగారు "దానికేం తెలుసు? యెన్నడన్నా చూసిందా ? పెట్టిందా ?" అన్నారు.

ఆ చూడటం, పెట్టటం యే విషయంలోనా అని ఆలోచిస్తూ వసంత వచ్చి మళ్ళీ సుమిత్ర ప్రక్కన కూర్చుంది.

ఆకులు కట్టటం పూర్తి చేసిన సుమిత్ర లేచి మోకాళ్ళలో తల పెట్టుకు కూర్చున్న వసంత తల్లోపూలు సర్దసాగింది. "వుండనీ ఫర్వాలేదులే! ముందు యెక్కడ పడుకోవాలో చెప్పు బాబూ! నీకు పుణ్యాం వుటుంది, నిద్రవస్తోంది" సుమిత్రని బ్రతిమలాడ్తూ అంది వసాంత.

"లే మరి చూపిస్తాను" అంది సుమిత్ర వసంతని చెయిపట్టి సున్నితంగా లేవదీస్తూ.

ఇద్దరూ కలిసి హాల్లోకి వచ్చారు. లోపల యిల్లు సర్దటం పూర్తయిన బామ్మగారు తలుపు లేస్తున్నారు.

"యెటు?" అంది వసంత సుమిత్ర వెనకే నడుస్తూ. హాల్లో గోడకున్న గడియారం టంగ్ టంగ్ మని 10 గంటలు కొట్టింది. రోజూ యీ పాటికి మంచి నిద్దట్లో వుండవలసిన సమయం.

"రేపు నిన్ను తప్పకుండా దొంగచేస్తాను. ఒట్టు!" సుమిత్రతో నడుస్తూ అంది వసంత.

"అలాగే! వెళ్ళు, ఆ గదిలో నీ పక్క—" సుమిత్ర మాటలతో చటుక్కున ఆగిపోయింది. ఆ గది యిందాక

లక్ష్మి - విమల వాళ్ళు సర్దింది. గదిలోంచి అగరొత్తుల వాసన గుప్పుమంటోంది. "ఊఁ! వెళ్ళు" అన్న సుమిత్ర మాటలతో గుమ్మం బైటనుంచే లోపలికి తొంగిచూసింది, వసంత తను చూడకూడని వస్తువేమైనా అక్కడుందేమో అనుకుంటూ — నిజం! గదిలోపల కిటికీ దగ్గరగా వున్న పడక కుర్చీలో తెల్లటి బట్టల్లో, కళ్ళమీద చేతు లుంచుకుని శ్రీధర్ పడుకుని వున్నాడు.

"ఇదేమిటె! నన్నిక్కడ పడుకోమంటావేమిటె ? అత నుంటే !" వసంత ప్రక్కకు తిరిగేసరికి అక్కడ సుమిత్ర లేదు.

దూరంగా వెళ్ళిపోతూనే వుంది. కాళ్ళకున్న పాంజేబులు, చేతికున్న గాజులు గలగల మనేట్లు ఒక్క పరుగులో పరుగెత్తుకొచ్చి సుమిత్రని కలుసుకుంది వసంత.

"ఇదేమిటె ? అలా పరుగెత్తుకు వస్తావెందుకూ?" లోపల్నుంచి ఒక చేత్తో విసనకర్రతో - మరో చేత్తో మర చెంబుతో నీళ్ళు పట్టుకుని యువతిలకు వస్తున్న బామ్మగారు !

"చూడు బామ్మా ! లేకపోతేనూ - నన్నక్కడ పడుకోమంటోంది- అత నక్కడుంటే—" బామ్మవంక ఫిర్యాదు చేస్తున్నట్లు, అన్యాయం జరిగినట్లు చెప్తున్న వసంత కళ్ళు హఠాత్తుగా సిగ్గుతో క్రిందకు వాలిపోయాయి. ఆ పైన మాట్లాడలేకపోయింది. సుమిత్ర కొంగు చాటు చేసుకుని నవ్వుతోంది. క్షణంసేపు మనవరాలివంక శ్రద్ధగా, పరీక్షగా చూసిన బామ్మగారు చేతిలో వున్న మరచెంబుని వంగి క్రింద పెట్టి వసంతని చెయిజాపి గుండెలకి దగ్గిరగా తీసుకుని మెల్లగా

యిలా అన్నారు. "చూడమ్మా! ఈరోజునుంచీ నీ పడక అతని ప్రక్కనే! అక్కడే పడుకోవాలి. వెళ్ళు! అతని కేద యినా కావాలంటే యిహ నువ్వే యివ్వాలి. అందరిలాంటి వాడు కాదమ్మా అతడు. అతని మనసు గ్రహించి నువ్వు నడుచుకోవాలి. నా దగ్గరలాగా పెంకిగా జవాబు చెప్పకు - యేం? పెంకితనం నా దగ్గర, నా మీద చూపించు - ప్రేమ అతని దగ్గర - వెళ్ళు - తీసుకెళ్ళమ్మా సుమిత్రా!"

బామ్మ మాటల్లో అర్థం తెలిసిపోయింది వసంతకి.

గది అలంకరించటం, సుబ్బులు మాటల్లో హాస్యం, విమల పోట్లాటలో అర్థం, సుమిత్ర కొంగు చాటు చేసుకుని నవ్వటం అన్నీ తెలిసిలిపోయిన వసంతకి బుగ్గల్లోకి వెచ్చటి ఆవిరి వచ్చింది. అది తనకు తెలియలే దెందుకూ? యెలా అతనితో మాట్లాడటం? "పద!" అంటూ సుమిత్ర, బొమ్మలా నిలబడిపోయిన వసంతని చెయి పట్టుకుని తీసుకెళ్ళింది.

గుమ్మానికి యింకా అవతలగానే వదిలేసి సుమిత్ర వెళ్ళిపోయింది. వెళ్ళిపోతూ ఆగి, వసంత చెవిదగ్గరగా నోరు పెట్టి అతి రహస్యంగా "రేపు వస్తాను. అన్నీ నాకు చెప్పాలి. చెప్పకపోతే ఒట్టు!" అని వెళ్ళిపోయింది. గుమ్మంలోకి వచ్చి నిలబడిపోయింది వసంత. అత నీసారి పడుకోనిలేడు. కిటికీ రెక్కమీద చెయి వేసి బైటకు చూస్తున్నాడు. ఆగిపోయిన పాంజేబుల చప్పుడు విని కాబోలు యిటు తిరిగాడు. మళ్ళీ క్షణంలో సగంసేపు ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. వసంత చూపులు వెంటనే భూమిలోకి దిగిపోయినాయి. అతను

వెంటనే అక్కడ్నుంచి కదిలి రాలేదు. చూస్తూ అలాగే నిలబడిపోయాడు. యేం చెయ్యాలో తోచని వసంత పయిట కొంగు తీసుకుని వుండచుట్టసాగింది. వెనక్కి పారిపోతే బాగుండు ననిపిస్తోంది. కానీ కాళ్ళు కదలటంలేదు.

అతను ముందుకు వచ్చి చేయి జాపి అందిస్తూ "బైట నిలబడి పోయావేం ? లోపలకు రా!" అన్నాడు.

అతని చెయ్యి అందుకోకుండానే బుద్ధిమంతురాలిలా లోపలికి వచ్చింది. "కూర్చో!" అతను చూపించిన కుర్చీలో కూర్చుంది. మళ్ళీ అతను మాట్లాడలేదు. అతనికి కూడా తనలాగే యేం మాట్లాడాలో తోచటంలేదు కాబోలు పాపం! యెంతయినా కొత్తవాళ్ళని ఒక్కసారి అలా ఒంటరిగా వదిలేసి మాట్లాడుకోమంటే - వసంత కళ్ళెత్తి అతనివంక చూడబోయింది. కానీ అతను తనలాగా సిగ్గుపడటంలేదు. నిస్సంకోచంగా, ఆసక్తి నిండిన కళ్ళతో రెప్ప వాల్చకుండా చూస్తున్నాడు.

"ఇందాక వచ్చిన వాళ్ళంతా యెవరు ? నీ స్నేహితురాళ్ళా ?" అవునన్నట్లు గబగబా తలూపింది.

మళ్ళీ కొంచెంసేపాగి అతను అన్నాడు. "నీకు సినిమాలంటే యిష్టమేనా ?"

మళ్ళీ తలూపింది వసంత యిష్టమే అన్నట్లు.

"చదువుకోవడం ?"

అదిగూడా యిష్టమే నన్నట్లు తలూపింది.

"తలూపటం తప్ప నీకు మాటలు రావా ?"

శ్రీధర్ మాటలు మొదలు అవటంతోనే తలూపు తున్న వసంత తలూపబోయి ఆగిపోయింది. నవ్వాడతను.

మళ్ళీ నిశ్శబ్దం. వసంత భరించ లేకుండా వుంది.

కొంచెం అయిం తర్వాత అతను ఆగి మొదలు పెట్టు న్నట్లుగా "సన్నజాజిపూలంటే నాకెంత యిష్టమో తెలుసా?" అన్నాడు.

"తెలుసు!" అంది అస్పష్టంగా వసంత మాట లొచ్చని రుజువు పరచటానికి.

"తెలుసా! యెలా?" అతని కంఠం కొంచెం ఆశ్చ ర్యంగా పలికింది.

"సుబ్బులు చెప్పింది!" చేతి వేలి కున్న వుంగరంమీద చూపు నిలిపి అంది వసంత.

"ఓ! అదా" అతను నవ్వుతూ జేబు తడుముకున్నాడు.

"ఈ తెల్ల జరీ చీర అంటే నాకెంతో యిష్టం! కావా లని నీ కోసం ఎన్నో షాపులు గాలించి కొన్నాను. ఈ రోజు యిదే కట్టుకున్నావు. నీకెలా తెలుసు?" ఆ జరీ చీర పెళ్ళిలో శ్రీధర్ వాళ్ళు పెట్టిందే! కానీ అతని కది యిష్టం అని వసంతకి తెలియదు. యేం చెప్పాలి? అనుకుంటున్న వసంత వైపు చూస్తూ అతను—"సర్లే! పోన్లే—నీ కంత మాట్లాడటం యిష్టం లేకపోతే! నేనే వెళ్ళి పడుకుంటాను" తెచ్చిపెట్టుకున్న కోపంతో అతను దూరంగా వెళ్ళిపోయాడు. వసంత కళ్ళెత్తి చురుగ్గా, ధైర్యంగా చూసింది. బామ్మ మాటలు గుర్తొ చ్చాయి. వసంత చూడటంతో అతను మళ్ళీ దగ్గరగా

వచ్చాడు. ఈసారి ప్రక్కగా కాక వసంత వెనకగా వచ్చాడు. "సన్నజాజిపూలంటే నా కిష్టం అని చెప్పలేదూ! నాకో రెండు పూలు యిస్తావా ?" వెనకనుంచి మళ్ళీ వచ్చి యెదురుగుండావున్న టేబిల్ అంచుని ఆనుకుని నిలబడుతూ అన్నాడు.

వసంత చప్పున చెయిజాచి తల్లో చేతి కందినన్ని పూలు తెంపి అతని కిచ్చింది.

"అయ్యయ్యో! అలా తెంపావేం ?" పూలకి బదులు చేతిని తీసుకుంటూ అడిగాడు శ్రీధర్.

వసంత కళ్ళెత్తి చూసింది. అతనూ చూశాడు. ఇద్దరి చూపులు ఒకళ్ళచేతిలో ఒకళ్ళుగా పట్టుకున్న పూలవంక చూశాయి.

వసంత చేయి వదిలించు కుందామనుకునే లోపలే అతను వదిలేశాడు.

"నా కొంచెం నీళ్ళు కావాలి. దాహం అవుతోంది." వసంత చేతిలోంచి తీసుకున్న పూలని వాసన చూస్తూ అన్నాడు.

కూర్చున్న వసంత చప్పున లేచి టేబిల్ మీదున్న వెండి మరచెంబులో పెట్టిన నీళ్ళని గ్లాసులో పోసి యిచ్చింది

ఈసారి గూడా అతను గ్లాసుకు బదులు చేతినే తీసుకున్నాడు. కానీ యీసారి వసంత కళ్ళెత్తి చూడదల్చుకోలేదు. అతనికి మంచినీళ్ళు గాదు కావలసింది, తన చెయ్యి అని తెలిసింది వసంతకి. అలాగే వుంచేసింది చేతిని. వున్నట్లుండి— చేతిలో గ్లాసు తీసుకుని టేబిల్ మీద పెట్టటం, ఆ వెంటనే

దగ్గరగావచ్చి ఒకచెయ్యి మెడచుట్టూ, మరో చెయ్యి కాళ్ళ చుట్టూ వేసి పసిపిల్లను యెత్తినట్లు పైకెత్తేశాడు అతను. క్షణం సేపు తనేమౌతోందో తెలియని వసంత కెవ్వుమంది. వెంటనే దించేశాడు. వసంత గుండెలు గబగబా కొట్టుకోవటం మొదలు పెట్టాయి.

"భయమేసిందా ?" నవ్వుతూ అన్నాడు అతను.

"పోన్లే! నీకు కోపం వచ్చినట్టుంది. సరే! ఇహ నిన్ను తాకను. నేను వెళ్ళి పడుకుంటాను." అతను వెళ్ళిపోయి మంచం మీద పడుకున్నాడు. పడుకుని తల తిప్పి చూస్తూ "ఆఖరిది అడుగుతున్నాను. నేను తమలపాకులు వేసుకోలేదు. నువ్విస్తే వేసుకుని—'యిది వసంత యిచ్చింది' అనుకుని తింటూ నిద్రపోతాను" అన్నాడు. ఇంకా దడదడ కొట్టుకుంటున్న గుండెల్లో వున్న వసంత అతనిస్పర్శ ఒళ్ళంతా కదుల్తున్న అనుభూతి పొందుతూ సన్నగా చిరు చెమటలు పట్టిన చేయి చాచి వేళ్ళతో సుమిత్ర కట్టిపెట్టిన ఆకులు తీసుకువచ్చి యిచ్చింది. ఇహ యేమీ అనని అన్న అతని మాటలతో ధైర్యంగా వున్న వసంత చేయిచాచి ధైర్యంగానే యిచ్చింది. కానీ అతను అన్నమాట మీద నిలబడేమనిషిలా లేడు—ఈసారి గూడా తమలపాకులకు బదులు చేయి తీసుకున్నాడు. తీసుకుని వూరుకోలేదు. పక్కదగ్గరకు లాక్కున్నాడు! అసలే భయంతో—అదేమాదిరిగావున్న వసంత తూలి అతని గుండెలమీద పడింది. అలా పడ్డ వసంతని మళ్ళీ లేవనివ్వలేదు. మరింత దగ్గరగా లాక్కుంటూ వసంత చుట్టూ చేతులు వేసి "రహ

స్యాంగా!" అన్నాడు అంతే! వసంతకి కాలం ఆగిపోయినట్లుగానూ, వెన్నెల్లో విద్యుత్తు ప్రసరించినట్లుగానూ, గాలిలో చక్కిలిగింత లున్నట్లుగానూ తోచింది.

కోడి కూయటం వసంతతోపాటు శ్రీధర్ కూడా విన్నాడు. కొన్ని యుగాల అనుభవం కలిగింది వసంతకి. "ఇహ వెడ్తావా? నేను కొంచంసేపు నిద్రపోతాను, తెల్లవారవస్తున్నట్లుందికదూ!" చీర, పువ్వుల్తోపాటు తనూ నలిగిపోయి, అలిసిపోయినట్లుగా వున్న వసంతని మరోసారి గుండెల దగ్గరగా లాక్కుని కళ్ళల్లోకి చూస్తూ అడిగాడు శ్రీధర్. అలిసిపోయినా, వసంత కళ్లు ఏదో తెలియని ఒక అపూర్వమైన కాంతితో మిలమిల మెరుస్తున్నాయి.

"ఊఁ!" అంది వసంత అందంగా వంపులు తిరిగిన అతని పెదవులు, తీర్చిదిద్దినట్లున్న కనుబొమ్మలు, యెన్నో విషయాలు తెలుసుననే గర్వంతో తొణికిసలాడుతున్న కళ్ళు అన్నీ ఒక్కొక్కటి పరీక్షగా చూస్తూ. నిజం! విమల చెప్పింది కరెక్ట్! అతని జుట్టు చాలా నొక్కులుగా వుంది. అంత అందమైన జుట్టు చాలా కొద్దిమందికే వుంటుంది. ఇన్ని అందమైన విషయా లున్నచోట చాలా ఆకర్షణీయంగా వుండేదే లాలనతో గూడిన అతని చిరునవ్వు.

"ఏమి టలా చూస్తున్నావు?" అన్నాడు శ్రీధర్ తనవైపు మొదటిసారిగా నిస్సంకోచంగా చూస్తున్న భార్యని.

"ఏం లేదు - నే వెడ్తాను." అంది వసంత, యిన్ని రోజులు యితను తెలియకుండా నే నెలా వుండగలిగాను, అనుకుంటూ.

"సరే, పద!" వసంతని సాగనంపటానికి అతను గుమ్మం దాకా వచ్చాడు.

"వెడ్తున్నావా ?" అన్న అతని ప్రశ్నకు జవాబుగా గుమ్మం దాటబోతున్న వసంత ఆగి భుజంమీదుగా మెడతిప్పి చూసింది. శ్రీధర్ వెంటనే చేతులు చాచి వసంతని లోపలకు లాక్కున్నాడు. అలా మూడుసార్లు జరిగింది. నాలుగోసారి మంచంమీద పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంటూ "నువ్వు వెళ్ళటం నేను చూడలేను, వెళ్ళు!" అన్నాడు.

గుమ్మందాకా వచ్చిన వసంత ఆగి వెనక్కు తిరిగి చూసింది. అతను తల తిప్పి కళ్ళు తెరిచి చూస్తున్నాడు. కానీ లేచి రాలేదు. నవ్వింది వసంత. "నవ్వకు, వెళ్ళు!" అన్నాడు అతను నవ్వి కళ్ళు మూసుకుంటూ.

మంచంమీద అప్పుడప్పుడే మెలకువ వస్తున్న బామ్మగారు అటూ యిటూ కదులుతూ యెవరో కూర్చున్నట్లుగా తోచి చెయి జాపి "వసూ!" అన్నారు. "బామ్మా— నేనే!" అంటూ వసంత వంగి బామ్మగారి గుండెల్లో తలదాచుకుంది. "నేనే బామ్మా!" తనకు తను తెలియకుండానే బావురుమనేసింది వసంత.

"యేమి టేమిటి – యెందుకు ?" పూర్తిగా మెలకువ తెచ్చుకున్న బామ్మగారు కంగారుపడ్తూ అడిగారు.

"నా కేమిటోగా వుంది" అస్పష్టంగా అంది వసంత.

క్షణంసేపు బామ్మగారు వసంత తల, బుగ్గలు నిమురుతూ వుండిపోయారు.

ఆ తర్వాత నెమ్మదిగా "పిచ్చిదానా! యేమిటోగా వుండటం యేమిటి? జీవితంలో మొదటి మజిలీ! ప్రతి ఆడ పిల్లా అలాగే అనుకుంటుంది" అన్నారు.

అయితే అందరికీ అలాగే అన్పిస్తుందన్న మాట - అన్పిస్తుందా? లేక తనొక్కదానికేనా? ఏమోమరి! వసంత నెమ్మదిగా బామ్మగారి ప్రక్కన చోటు చేసుకుని పడుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తూ 'నాకీ అనుభవంలో ఏదో ప్రత్యేకత కన్పిస్తోంది. అందరిలా నేనుకాను' అనుకుంది.

—(౦)—